

herom blev under sagens behandling i folketinget udtaget af lovforslaget som en imødekommenhed overfor de private fragtruter, der konkurrerer med statsbanerne om godstransporterne. Samtidig blev en særlig ikrafttrædelsesparagraf, som lovforslaget indeholdt, strøget. Om ikrafttrædelsen hedder det i bemærkningerne til lovforslaget, at det er „hensigten at gennemføre takstforhøjelserne, såsnart det er teknisk muligt efter lovens ikrafttræden, men der må, navnlig for personbefordringens vedkommende, regnes med nogen tid til de mange af forhøjelsen følgende arbejder med gennemførelsen.“

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *ministeren for offentlige arbejder* bl. a.:

„Det gøres op i bemærkningerne til lovforslaget, at der for indeværende finansår må regnes med et *statstilskud* på omkring 86 mill. kr., hvoraf ca. 40 mill. kr. til afskrivning og forrentning. Dette betyder i forhold til året før en forringelse på ca. 25 mill. kr., hvoraf ca. 5 mill. kr. falder på forøget afskrivning og forrentning. Årsagen til forringelsen i det økonomiske resultat er ikke i og for sig svigtende indtægter, selvom der i den senere tid har fundet en ret alvorlig tilbagegang sted i godsbefordringen . . . Det er driftsudgifternes stigning og herunder bl. a. da navnlig *lønudgifternes* meget stærke stigning, der resulterer i den nævnte forringelse af regnskabet. Lønningsudgifterne androg i fjor næsten 60 pct. af de samlede egentlige driftsudgifter (eksklusive afskrivning og forrentning), altså den overvejende del af statsbanernes driftsudgifter, og de skete udsving i lønningerne sætter derfor meget stærke spor i regnskabet. Sådanne udsving har som bekendt været særdeles talrige i de forløbne år og har i løbet af blot et par år fået lønbudgettet til at stige med omkring 40 mill. kr., som desværre har mere end opvejet det ikke uvæsentlige *prisfald* på den anden store udgiftsgruppe, nemlig *brændselspriserne*.

For det kommende finansår er der i hvert fald sikkerhed for den merudgift, der følger af loven af 7. maj 1952 om særlige løntillæg til tjenestemænd . . .

Bortset fra det skete prisfald for kul synes der desværre ikke at være tendens til sådanne prisfald på statsbanernes større forbrugsartikler, som kan give mærkbare udslag på driftsregnskabet. Der er vel mindre prisfald på visse områder, men til gengæld prisstigning på andre, og man kan ikke konstatere nogen udpræget tendens til prisfald, som man tør regne med. Gennem *rationaliseringsforanstaltninger* er der opnået visse besparelser, og yderligere vil kunne opnås, men dels kræver sådanne rationaliseringsforanstaltninger ikke helt sjældent investeringer f. eks. til mekaniske hjælpemidler, således at besparelserne først kommer i tidens løb, dels kan de ikke blive af afgørende karakter i forhold